

FRÝDEK ≈ MÍSTEK

| KAPITOLA |
| KNIHKUPECTVÍ |

www.komo.cz

Lašský dostavník

Ročník....10
Rok.....2020

3
podzim

Lašský dostavník vychází i díky finančnímu daru pana senátora Ing. Jiřího Carbola.

Barevný podzim ve Frýdku~Místku a Beskydech!

www.beskydskalikerka.cz

Otvírací doba:

pondělí - pátek 15,30 – 22,00 h
sobota 14 – 23 h
neděle 14 – 22 h

RenoFarma Beskyd, a. s.
Palkovice

Naše poděkování za stálou podporu patří také
paní Ing. Evě Richtrové.

DEN S PRŮVODCEM

Záhada Jurášova pokladu 13. 10. 2020
Tajemství frýdeckého hřbitova 31. 10. 2020

LYSOHORSKÁ NEJ

Netradiční komentovaný výstup na Lysou horu 11. 10. 2020

TECHNOTRASA

Po stopách textílek ve Frýdku~Místku 1. 10. 2020
Po stopách frýdlantské litiny a smaltu 6. 10. 2020

Chcete to zažít?

Navštivte náš web nebo se zeptejte na pobočkách
Turistického informačního centra Frýdek~Místek
Na všechny prohlídky je nutná rezervace!

+420 558 646 888

visitfm.cz

Obsah

Obrázek na obálce (kostel v Třanovicích)
nakreslil Boris Zvada.

Úvodník (Z. V. Krulikovský)	3
Co se stalo, přihodilo (Z. V. Krulikovský)	4
Ostrawica (Ó. Łysohorský)	12
Novinka (K. Sýkora)	13
Rozmarný podzim na Lašsku (K. Greiner).....	14
Homage Z. V. Krulikovskému – králi lašskému (O. Szymanská).....	15
Slib splněn, ale... (V. Vlk)	16
Král a senátor v přátelské besedě: Všichni jsme Laši (J. Muladi).....	17
Fotodokumentace	20, 21
Literáté z Bašky (V. Vlk)	22
Šustící listí (B. Vidura).....	23
My zme Ostravjacy (Z. V. Krulikovský).....	24
Listopad 17 (P. Hruboš)	27
Velcy pani (F. Pituchová).....	28
Poezie v obrazech (P. Kollárová)	30
Malování (M. Pastrňák).....	31
Bulvár (R. Žvak).....	32
Podzimní slavnost na Krmelínském kopci	33
Z receptařa lašského krále	34
12. lašsko-valašský výplaz na památný Radhošť	35
Inzerce k novému CD „Aj keď umrem, zpěvat' buděm!“	36
Kalendárium lašských akcí – podzim 2020	37

Úvodník

Vážení čtenáři,

léto nám pomalu končí, meteorologický podzim už nastal, astronomický se blíží. Medard dal letos o sobě vědět, červen byl opravdu mokrá. Alespoň se v přírodě vyrovnal jarní vodní deficit. S houbami to bylo přes léto jako na houpačce (stejně tak s počasím). Nejprve bylo pro růst hub moc sucho, potom zase příliš mokro... Ale v současné době již rostou, hlavně praváky. Přes proměnlivost počasí se plánované akce vydařily. Koronavirus sice zavinil oficiální zrušení Cyrilometodějské pouti na Čupku (Metylovská hůrka), neoficiálně jsme tam však dorazili, ne všichni se o zrušení dověděli. Bylo krásně, stejně tak jako při setkání u rozhledny Panorama. I při dalších akcích nám počasí přálo. Před námi je Horolezecký výplaz na K1 v Krmelíně, další etapy poutě Okolo Lašska, Lašsko-valašský výplaz na Radhošť aj. Doufejme, že opět budeme mít štěstí. Nejvíce ho však potřebujeme stran pandemie, která nějak stále nebere konce...

Kdo nestihl splnit odznak Moravskoslezské Lašsko (a už začal plnit) má ještě šanci v letošním roce. Nové vydání Lašského dostavníku vychází opět v tradiční podobě, příspěvky v nářečí (básničky i troška humoru), články o legendách a osobnostech regionu, kalendárium aj.

Lašský dostavník vychází dál ve větším počtu. Děkujeme městu Frýdku-Místku i všem ostatním přispívajícím!

Na koho se dostavník i tak nedostane – může si ho stáhnout z našich stránek - <http://www.lassko.eu>.

Tam také bývá upřesnění našich kulturních i turistických akcí.

Zdeněk Vilém Krulikovský

Lašský dostavník

vychází čtvrtletně - vydává kulturně vlastivědný spolek Království lašské. Každý autor odpovídá za obsah svého příspěvku. Redakční rada si vyhrazuje právo na výběr a krácení zaslaných prací. Posílejte je e-mailem v elektronické podobě, formát MS Word, písmo Times New Roman, velikost písma - 11 bodů, odstavec - tři úhozy zleva, bez mezer mezi odstavci: lasskykral@centrum.cz

Příspěvky do zimního čísla posílejte nejpozději do konce listopadu!

Redakce: Zdeněk Vilém Krulikovský, Radana Šatánková, Dajana Zápalková, Boris Zvada.

Technická spolupráce: Michaela Mikeira Krulikovská

22. června: Slavnostní valná hromada Království lašského v Hostinci U Čendy. Tradiční červnové setkání čestných i řádných členů kulturně-vlastivědného společenství. Olympijská legenda v gymnastice Adolfína Tačová, básnička Olga Szymanská a sběratel samorostů (a řezbář) Josef Kozel převzali z rukou lašského krále dekrety o čestném členství. Zdeň Viluš I. se také prvně posadil na královský trůn, který pro něj zhotovil Václav Halat z dubových prutů. Venku dámy usmažily vaječninu (pozdě, ale přece), která všem moc chutnala, muzikanti spustili písničky, zpívalo se, nálada byla výtečná.

5. července: Cyrilometodějská pouť na Čupku (Metylovské hůrce) byla sice oficiálně odvolána, ale nám to nedalo, a přece jen jsme na náš Lašský Říp vyšlápli. Všichni se totiž nemuseli o odvolání dovědět, zejména mimo frýdeckomístecký okres, kde bylo omezení větší. Na Čupku se sešlo sice asi jen něco přes dvacet příznivců, ale dvě dámy byly až z Nového Jičína. Jak jsme předpokládali, nic o odvolání nevěděly. U reliéfu sv. Cyrila a Metoděje zazněl přesně ve 14 hodin Cyrilometodějský chorál, potom se všichni přesunuli do srubu, kde se ještě dlouho zpívalo a povídalo...

5. 7. - U sv. Cyrila a Metoděje na Čupku (foto J. Bužek)

27. září (neděle) pout' v Bašce, mše v kostele sv. Václava od 10 hodin

27. září (neděle): Tradiční horolezecký výplaz na K1 v Krmelíně, sraz v hostinci na Benátkách v 15.30 hodin, start v 16 hodin (!) Podzimní slavnost na Krmelínském kopci – od 17 hodin zahájí lašský král a jeho ODUALAJNE band.

17. října (sobota): Krmáš v Hostinci U Čendy, hudba Bacardi

18. října (neděle): 6. etapa pouti Okolo Laška (Michálkovice-ZOO – Petřvald – Šenov)

28. října (středa): Laško-valašský výplaz – z Pusteven na Radhošť, start v 11 h

7. listopadu (sobota): Tradiční jarmark řemesel v Krmelíně (za účasti lašského krále) – od 9 hodin

7. listopadu (sobota): Tradiční pečení (mufinování) v Hostinci U Čendy – od 15 hodin, hudba Zdeněk Hlubek

22. listopadu (neděle): 7. etapa pouti Okolo Laška (Šenov – Václavovice – Řepiště)

5. prosince (sobota): MikuLašský výplaz na Prašivou

6. prosince (neděle): Ondřejská pouť na Hukvaldech, po mši v kapli na hradě koncert lašského krále a jeho družiny – adventní a vánoční písně

6. prosince (neděle): Mikuláš U Čendy v 15 hodin – s programem a nadílkou

19. prosince (sobota): Závěrečná etapa pouti Okolo Laška (Řepiště - Paskov – Žabeň – Sviadnov – Místek – Frýdek)

31. prosince (čtvrtek): Silvestrovský výplaz na Monte čupelo (Lašský Říp)

12. července: Setkání na rozhledně pod Kabáticí s lašským králem (a jeho družinou), proběhlo již v tradičním duchu, zazněla lašská hymna a pak řada šumných i veselých písniček. Správce rozhledny Václav Halat připravil občerstvení, bylo tam veselo a mile. Jeden návštěvník rozvinul s lašským králem debatu o příchodu Lachů i Valachů na Moravu. S Lachy to měl ujasněno, že přišli ze Slezska a západního Haliče, jen moravské Valachy měl za Rumuny (sám byl rumunského původu). Lašský král vysvětlil, že přišli ze Slovenska, ze Štiavnických vrchů přes Javorníky, jak ukazuje stálá expozice muzea ve Vsetíně. Už v roce 1946 rumunský prof. Dumitru Cranjala, který působil na univerzitě v Olomouci, zastával názor, že moravsko-valašské nářečí nemá s rumunštinou nic společného. Také nedávné výzkumy DNA ukázaly, že Valaši na Moravě, nemají ani stopy po Rumunech. Všichni jsou Moravané a Slováci.

Maximálně nějaké malé stopy po Maďarech, kteří byli někdy jejich vedoucí složkou (vojvody) – Orságovci a jiní.

18. 8. – král umravňuje zbuje na Lukšinci (foto J. Bužek)

19. července: 4. etapa pouti Okolo Lašska z Polanky kolem Odry do Koblova. Sjeli jsme se vlaky do Polanky n. O., počasí vypadalo slibně. Bylo sice mlhavo, ale teplo, po poledni už svítilo sluníčko. Stezka kolem Odry vede nečekaně krásnou krajinou, když si uvědomíme, že je tak blízko Ostravy... Šli jsme cyklostezkou, dole u řeky bylo moc bláta. Odra se valila jako veletok, zejména soutok s Opavou byl zážitek, jako by to nebylo ani u nás. Pod Landekem jsme se u Hornického skanzenu v restauraci posilnili, pití, jídlo i obsluha - vše bylo na jedničku. Cesta do Koblova byla pro změnu oživena také mohutným přítokem Ostravice, který si s Opavou nezadal. Zpět k vlaku do st. Ostrava-Stodolní jsme jeli pak trolejbusem.

19. 7. - Pod Landekem - foto A. Glac

Království lašské z. s.

pořádá

ve středu 28. října 2020

12. lašsko-valašský výplaz na památný RADHOŠŤ

Sraz účastníků je v 10,45 na Pustevnách
před restaurací Lanovka

Směr Radhošť pospolu vyrazíme v 11,00 hodin
Na vrcholu (cca ve 12,30 h) utvrdíme přátelství, zapějeme
pak společně „Hej, Slovani“, „Moravo, Moravo“,
„Svatý Václave“, Cyrilometodějský chorál,
hymnu českou, slovenskou, lašskou
a písničku „Laši, Valaši jedna rodina...“

srdečně zve
král lašský Zdeň Viluš I. s družinou

Z receptařa lašského krále

Budu brzo krmaše, tuž par fajnych receptuv. Jako synek (krom receptuv od mamulky) sem čerpal ispiracu ze stare kuchařky z třycatehoštvrtého roka, keru mi raz dal jeden kamarad (omylem namisto Vinetua). Byla to tyděnni příloha Ostravskeho zpravodaja. Přizpusobil sem recepty svoji chuti, ale zaklad je z ni.

Ostravska rulada

Pořadna vepřova vykostěna kotleta, platek uzeneho, kuštěk uzeneho špeka, kusek jatry, mala sladkokisla ogurka, sul, pepř, trocha polohrube muky, kusky mrkve, petružky a celera, sadlo, sklinka bileho vinka.

Kotletu naklepem, posolime, popepřyme, položíme na ňu uzene, jatru, ogurku a špek, sviněm do smotku (nitů či paratkem), obalíme v muce a na sadle v kastrolku osmahněm. Podlijem trošku vody, přidáme kořenovu zeleninu a dusíme pod přikryvkou (pokličku). Jak je maso mjekutke, tak eště přidáme trochu vinka a eště trochu přejdeme varem. Podáváme s vařenými kobzolkami.

Knedlíky s uzeným

15 deka vařeneho uzeneho masa, 5 velkych ve šlupce uvařených kobzoli, 2 vajca, sul, hladka muka, olej (sadlo).

Kobzole olupem, namačkame přes sito, posolime, dame do nich vajca, nasekane uzene a všecko dobře promišame. Zrobíme z nich kobližky, obalíme v muce a v rozpaleném oleju (sadle) rychlo usmažíme. Podáváme z ogurkovým salatem (ochuceným solu, pepřem a kišku).

Tuž se dajť šmakovať!

8. – 15. srpna: **Vandr okolo Vrbna.** Družina lašského krále, tak jako každoročně, se vydala poznávat další oblasti Velkého Lašska. Loni to bylo Osoblažsko, letos Vrbensko. Ubytování jsme byli v kempu Dolina u Ludvíkova. Hned 9. srpna jsme se na zřícenině hradu Rabensteina setkali s turisty z polské strany Slezska. „Ze Šlonska zme, z Wodzislawi.“ Když zjistili, že se setkali s lašským králem (a jeho družinou), byli nadšeni, král jim zazpíval lašskou hymnu, navázali jsme družbu. Šli s námi ještě několik kilometrů, povídali o tom, že jsou také Laši, jak za Velké Moravy byli všeci Laši pohromadě, i později, kdy bylo Slezsko české.

Ještě téhož dne jsme navštívili „ranč“ Slava Košťála v Bílém Potoku. Pochází z Kysúc, hlásí se k Lašsku, tancoval v souboru Gorole v Mostech. Když jsme ho navštívili ještě jednou, předvedl se nám v kroji až z Kazachstánu. Měl totiž zajímavou sbírku historických zbraní, oděvů a jiných suvenýrů z celého světa. Celý vandr se velmi vydařil, prošli jsme i místa, kde jsme na turistu nenarazili.

9. 8. - Slavo a král (foto M. Krulíková)

18. srpna: Komentovaný výšlap na Lysou horu s lašským králem a jeho zbojnickou družinou. Tradiční letní akce, kterou organizuje TIC Frýdlant n. O. pro širokou turistickou veřejnost. Počasí přálo, i když to ještě do poslední chvíle vypadalo všelijak. Zatímco ve Frýdlantě už pršelo, čím jsme šli výš, tak bylo příjemněji. Účastníci se dověděli mnoho zajímavostí o Lysé hoře, o historii kraje, o zbojnicích, uslyšeli i několik písní o Ondráši z Janovic, kterého přezdívali Pan Lysej hory.

18. 8. - král a biřic na Lukšinci (foto J. Bužek)

23. srpna: 5. etapa pouti Okolo Lašska z Koblova přes Černý les do Bohumína. Sjeli jsme se z více stran do Koblova, odkud jsme vyšlapli do Černého lesa, který patřil k Šilheřovickému zámku. Počasí velmi dobré, sluníčko a příjemné teplo. Před horkem nás chránil stín lesa, až v závěru jsme šli už v horku přes Antošov a rozpáleným Bohumínem.

23. 8. - Přes Odru (foto A. Glac)

Obec Krmelín Vás srdečně zve na

Podzimní slavnost

na Krmelínském kopci

27.9.2020

15,30 hodin - sraz účastníků výplazu na K 1
na Lašské základně "Restaurace Na Benátkách"

16 hodin - zahájení výplazu na K 1

17 hodin - zahájení slavnosti na kopci

PROGRAM

- Lašský král Zdeňka Viluš I a jeho družina
- Sax Quartet Jiřího Brože
- Zdeněk Krásný se svými hity z TV Šlágr
- skupina Hec
- D.J. Macek
- táborák
- světelná show
- ohňostroj
- moderuje Doktor RIF

Vstup zdarma

KRMELÍN

občerstvení zajištěno

odvoz účastníků slavnosti od 16,15 od Hasičské zbrojnice

Bulvár

Radek Žvak

Jedni lidé bulvár chválí,
jiní na něj nadávají.
Já však řeknu Vám to směle,
čtu rád toto dílko skvělé.
Kdo lépe, než tenhle plátek
seznámí nás za pár zlatek,
jak si žijí pán, či dáma,
nazvaní celebritama.
Řeknu Vám, že je to hit,
který nutno ocenit.

Ve včerejším Blesku stálo,
že stačilo velmi málo,
by zpěvačka spanilá
se nám skoro zbláznila.
S ženatým ta mrška spala,
manželka je načapala.
Teď z toho má ostudu,
řekl bych, až na půdu.

Anebo že on, či ona,
sponzorují v ZOO slona,
že modelka, velmi známá,
pobláznila pivotmana.
Těž že jedna slavná diva
vypije tři holby piva.
Herečka, s manželem líným,
má své dítě s někým jiným.
I taký to skvělý hit
umí bulvár odhalit.

A proto uznání mějme
a na bulvár nereptejme.
**Kdo nám sdělí drby líp,
nežli BLESK, anebo ŠÍP!**

4. září: Mimořádná slavnostní valná hromada v Hodoňovicích v Hostinci U Čendy u příležitosti 33. výročí vyhlášení Království lašského (15. 9. 1987), 75 let od narození lašského krále a s tímto spojeného křtu nového CD „**Aj keď umrem, zpěvat' buděm**“, které Zdeň Viluš natočil společně se zpěvačkou (a houslistkou) Hankou Jamrozovou a akordeonistkou Lucií Goreckou (reklamní náhled najdete na str. 36). Kromě písniček z Moravskoslezského Lašska jsou to písně také z Čech, a především z Moravského Slovácka, které Zdeň provázely na životní pouti. V úvodu večera zazněl výběr z CD v živém podání zmíněných interpretů, pak přišla řada na gratulanty, mezi nimi (jako překvapení pro krále) i zpěvák Martin Chodúr s chotí. Ten navíc králi pogrataloval při kytáře nádherně zazpívanou písní. „Z tebe by mohl být super hrdinný tenor, který by se určitě uplatnil i v opeře!“ vyřkl pochvalu Zdeň Viluš. Následovalo nevázané veselí do nočních hodin, plné lašských i jiných písniček v podání Odualajne bandu.

4. 9. – fanklub lašského krále (foto L. Krulikovský)

5. září: Lašské slavnosti na Bezručově vyhlídce v Sedlištích se konaly již po třinácté. V 15,30 je už tradičně zahájil lašský král se svou družinou, po lašské hymně uvedla moderátorka Adéla Krulíková interprety čerstvě pokřtěného CD, kteří tím vyplnili první půlhodinu programu. V 16 hodin vystoupil dětský folklorní soubor Paskovjánek (pod vedením manželů Švachových), který předvedl nový program. Přítomné publikum ocenilo vzestupnou úroveň souboru, který zde bývá hostem již po několik let. Po dalším vstupu lašského krále s moravskoslovenskými písničkami, vystoupila výborná Valašská cimbálovka ze Vsetína, vedená primášem Milanem Mlčákem. Pak sklídil velký úspěch vratimovský swingový BIGBAND, který dirigoval Jiří Tesařík, ostravská pop-folková skupina Tři vykřičníky, k tanci i poslechu La Fiesta band z Frýdku-Místku, který vede Mojmír Blašík. Mezi soubory obstarával vstupy (tradičně) Odualajne band – lašský král, Milan Latopyrz Zbořil, Jana Zbořilová, Adéla Krulíková a Radim Pobuda – posílení ve vokálech družinou.

5. 9. - muzikanti na Bezručově vyhlídce (foto J. Konečný)

Malování

Milan Pastrňák

Hledal jsem tě
ve tvém městě.

Chodili se mnou lidé
se štětci a paletami,
nemluvil jsem s nimi,
pořád malovali.

Hledal jsem tě celý den
až večer jsem tě našel,
když jsem tě ale pohladil,
rozmazal jsem tě.

(z autorovy sbírky Červený autobus)

Milan Pastrňák

Poezie v obrazech

Tak nazval výstavu svých děl Milan Pastrňák z Václavovic. Je možné ji po dobu dvou měsíců navštívit v knihovně v Bašce, kde byla 3. září zahájena autorovou vernisáží.

Obrazy tvoří především olejomalby. Najdete zde různorodá témata, od historických námětů, přes všední život, portréty osob, až po krajino-malbu, o které autor říká, že krajinu maluje ze všeho nejméně. Při malování zastává názor, že obraz musí mít duši a ne vždy je snadné pomocí štětce a barev zachytit na plátně vše. Přesto, když si jeho obrazy prohlédnete, cítíte nejen duši díla, ale najdete i umění kompozice, náladu, hru barev, dynamičnost a dramatický výraz. Milan Pastrňák sám o sobě tvrdí, že je samouk, malovat se učil podle staré učebnice z dob první republiky, pak navštívil nejrůznější evropské galerie, spolupracoval a učil se od zkušených malířů. Píle a pracovitost jistě v umění nestačí, k tomu musí být i talent a tím zmiňovaného malíře život štědře obdařil. Říká se, že kdo má talent, má obvykle talenty dva. Toto tvrzení je u něj zcela pravdivé. Je nejen skvělý malíř, ale i básník. Jeho romantické verše o lásce, o vojně, o životě mohli návštěvníci vernisáže vyslechnout v podání autorových kolegů z Literárního klubu Petra Bezruče (LKPB), který sdružuje literáty z Beskyd. Největším koníčkem a láskou Milana Pastrňáka zůstává však především historie. Svým hloubáním a zájmem o ni se z básníka a malíře stává autor literatury faktu, o čemž svědčí nemálo publikací a knih od Václavovic, přes legionáře až ke knize o šenovském zámku, kterou napsal společně s kolegy z letopiseckého aktivu, který pracuje při městském Muzeu v Šenově.

A co dodat na závěr? Jak velké jsou Pastrňákovy dispozice – píle, pracovitost, záliba v umění, tak moc je on sám skromný a pokorný k životu i práci. Věříme, že jeho oddanost k těmto ušlechtilým zájmům zanechá zřetelné stopy pro další generace. Milane, přejeme ti spoustu sil v dalším snažení, přitulnost múz, nevysychající paletu barev a veršů. Děkujeme, že jsi.

Pavlaína Kollárová

12. září: Křest dřevěné plastiky sv. Patrika v Čeladné. V zahradě hotelu Prosper byla slavnostně pokřtěna socha sv. Patrika starostou Čeladné Pavlem Lukšou, ředitelem hotelu Emilem Hlahůlkem a historikem Petrem Andrlem, který byl zároveň iniciátorem akce. Tato událost byla součástí zdejšího Irského večera, v rámci kterého se čepovalo irské pivo, podávala se irská whiskey a jiné speciality. Akce se zúčastnil také lašský král Zdeňka Viluš I., který se svými dcerami Adélou a Michaelou zazpíval lašskou hymnu.

12. září: Oslavy 100 let Českého Těšína, které probíhaly na náměstí ČSA od 14 hod. Oslavy byly zahájeny moderátorem Ing. Markem Tichým a starostkou města Českého Těšína Mgr. Gabrielou Hřebačkovou. V 15.30 v rámci programu vystoupil se svou družinou lašský král, s písničkami a humorem z Těšínska. Spokojené publikum se dobře bavilo a zpívalo si společně s účinkujícími.

Zapsal Z. V. Krulíkovský

4. 9. – účastníci slavnostní valné hromady u Čendy (foto A. Jalůvková)

Ostrawica

Óndra Łysohorský

Z tajnošći ślonskych hór śe wali.
W něj spjewo cely horsky kraj.
Tańcuje, ňewjé zkěl a kaj,
přes térpky podžim, térpky maj.
Ež w městach śe čistotu kali.

W rownině z poli, měst a dworów
aj druge wélny druhých hór
zbjérajú swoje spěwy w kór:
nořéky bjédy, kérwjě, bzdór
do hymny mořy, wéln, obzorów.

Zowratne koło dalky wléwo
mračnami, slóncém w horsky kraj.
Rozhuči wélny, zkěl a kaj?
Ňeska je tu a zejtra wšaj.
W jedžinej krapce wěčność spjewo.
(1934)

5. 7. jsme si připomněli 115 výročí narození básníka Óndry Łysohorského.

Ostravice pod Frýdeckým zámekem (foto L. Krulikovský)

Zrobili ji chlivek
a velku ohradu,
všelijake źradło
strykali pod bradu.

Znašali ji seno,
aji kukuřicu,
vařili ve mliku
ze žita krupicu.

Blecha nic něžrala,
břuch dryžela v hrysti,
zima s ňu třepala,
lebo něma srysti.

Potem ju zaněsli
ež na veterynu,
aby ji pan dochtor
pichnul medecynu.

Jak zhlidla iněkcú,
zdalo se, že zhlupla.
Z hruzy vam strykovi
za košulu hupla.

Vylist' něni schopna,
včilka se stryk škrabe,
blecha byla skotna,
vryhla mu tam mlade.

Tacy velcy pani
su tětka ze strykem,
od blech poštipani
na břuchu, pod krykem.

Něvšedni štipance,
šepť si rodina,
ty jejich su přece
MADE IN CYZINA.

Hlupoty (1997)

Františka Pituchová

Su takovi lude,
co „marky“ skupuju,
nad našim vyrobkem
nosy ohrňuju.

Něstoja o krasu
svoji domoviny,
vyberu šporkasu,
leťa do cyziny.

Tam potem jak blazni
po gvelbach zhaňaju,
aby just kupili,
co druzi němaju.

To tětka ze strykem
v Bulharsku jak byli,
velku, mladu, šumnu
blechu tam kupili.

K drobnym chovatelum
letěli se radiť,
mezy kere zviřa
tu blechu zařadiť.

Nejpryve ju dali
kuram do kurnika,
blecha se kur boji,
kaj može utika.

Potem ju stryčili
ku psovi do budy,
pes se enem škrabal,
něžral a byl chudy.

Vážení přátelé, sestry a bratři, dovoluji si vám poslat srdečné letní pozdravení a všem vám i vašim blízkým přeji pevné zdraví.

Píši vám především o zajímavé novince, kterou jsem „objevil“ v knihovně. Nepřímo se dotýká mých dlouholetých aktivit ve věci důstojné piety letců - rodáků z Těšínska, kteří zahynuli ve 2. sv. válce hlavně v polských perutích RAF. Je to brožurka Na křídlech vzpomínek, kterou vydal bohumínský spolek Maryška v r. 2019. Stručně je popsán příběh Bedřicha Bogumského a jsou tam připomenuta i jména Rudolf Kopel, Josef Mika, Reihard Neubauer a Joža Veverka. Je to skromná publikace, která mj. taky připomíná naše předky a kraj jako místo přechodů tisíců čs. občanů do odboje. Na tuto skutečnost zapomněli v r. 2019 tvůrci nového a cenného dokumentu reg. Tv Polar.

Při pročítání zmíněné brožurky si zase uvědomuji, co a kolik tady v ČR dlužíme těm 14 letcům - rodákům z Těšínska, o kterých máme prozatím tak skoupé vědomosti. Jejich životní příběhy s tragickými konci si zaslouží odpovídající zpracování. Jejich rozptýlená nebo chybějící jména na památnících – to je přece jenom málo. Ideální by byla čs. - polská dvojjazyčná publikace i s anglickým výkladem. Neměla by chybět v knihovnách, ve školách ani v rodinách. A taky si myslím, že to je ideální téma pro mladé akademiky z univerzit. Stejně tak jako osudy zde zahynulých sovětských válečných zajatců. Zejména letců. Já osobně v této věci vzhledem ke svému zdravotnímu stavu a věku asi už víc nemohu udělat. Věřím ale, že se to nakonec podaří. Taky věřím, že někdy bude vybudován i krajský památník letců nebo že na hranici bude jednou vztyčený dvojkříž čs. - polské vzájemnosti.

K napsání tohoto mailu mě „vyzvalo“ přečtení zmíněné útlé brožurky bohumínských aktivistů. Děkuji jim za to.

S úctou vám vše dobré přeje Karel Sýkora,
člen sokola a ČSBS

ROZMARNÝ PODZIM NA LAŠSKU

Babička stojí za kombajnem a v ruce již má svazek obilných klásků. Na poli sklízíme úrodu. Nad náma je majestátný hrad Hukvaldy. Jsme na Lašsku! Doznívají žně. Jsou tu DOŽÍNKY!

Píše se rok 2020. Rok, který s rouškou oslovil i náš region - LAŠSKO. Laši si navzájem umí pomáhat. Žádnou roušku jsme neznali! Najednou si v roušce připadám jak pirát. Jak dlouho ještě chceš chodit na hory? Chceš přece dýchat čerstvý vzduch! V roušce jsem šlapal 2. května letošního roku na MONTE ČUPELO. Bylo nás víc. Pěšky z Bašky k hospodě U ČENDY. V poutavém prostředí areálu hasičárny v Hodoňovicích potkáváme příznivce organizátorky dobrých nápadů na Lašsku - Dajany Zápalkové. Na samém vrcholu nás zastihla i nepřízeň počasí. Záchranou pro všechny přítomné byl přístřešek pro posezení turistů. Dřevěný relief Cyrila a Metoděje autora Borise Zvady dotváří kulisu poutního místa - zde na vrcholu Metylovické hůrky. Určitě je dobrý nápad se tu scházet 5. července každého roku a důstojně tak oslavit příchod již legendárních moravských věrozvěstů. Státní svátek chceš přece dobře prožít.

Přejme si, aby ta - tolik diskutovaná - KORONA, nezhatila další naše plány. Laši se přece chtějí i na závěr roku sejít. SILVESTR k tomu vytváří ty nejlepší podmínky. V poledních hodinách tady na vrcholu Lašského Řípu LAŠSKÝ KRÁL, již tradičně, přečte NOVO-ROČNÍ POSELSTVÍ.

Napsal Dopisovatel České národopisné společnosti -
Karel Greiner/PŘÍBOR.

Listopad 17

Pavel Hruboš

Když Listopad 17 zaklepal na dveře,
čekal jsem, že zmizí lidé bez páteře.
Já tomu fandil, já tomu věřil,
až po létech zjistil jsem, jak špatně jsem měřil.
Třicet let strany se jak vosy rojí,
čím zas nás překvapí, každý se bojí.
Chtěli jsme svobodu, kterou teď máme,
že prý ji ztrácíme, stále sténáme.
Chápat demokracii dá velkou práci,
možná se Platón v hrobě obrací.
Když Listopad 17 zaklepal na dveře,
čekal jsem, že zmizí lidé bez páteře.
Nezmizí, jsou tady a stále budou,
pod modrou, bílou, či barvou rudou.

23. 8. – v Černém lese – vpředu vpravo Pavel Hruboš (foto A. Glac)

Ruky sepnute, u nich jeho brygadyrka, kožu jak vosk, celu žlutozele-
nu jak prava mrtvola. Horšy bylo, že u katafaltku se zastavovali
oficyři, hlavně ti němečti, a salutovali... Načelník něvjeděl, esli se ma
smjat', či bečet', lebo zuřyt'...

Druhy děň už mjel Měkyš zase staru uniformu, na ni o hvězdičku
meněj. Chodil jak zpraskany pes, bo ho nienem degradovali, nale tež
odvolali z funkce velitela rotý. Pomsta byla zrobena dokonalo, syncy
mu to zečetli všecko dokupy.

Rozlučka z mazakami byla hromska, z nas se stali mazacy. Absycy
tež odjeli, na chvilku zme byli jak syrotcy. To zme něvjeděli, že to co
nas čeka, by němoh předvidat' ani ten jasnovidec.

Tak zas cosik přyště... (Z. V. Krulikovský)

Vojín Zdeň Viluš – jaro 1972

HOMAGE Z. V. K. -KRÁLI LAŠSKÉMU-

*Pod korunou klobouku
moudrost dávného rodu*

*pohledem hranice vykresluje
pláštěm Království vytyčuje*

*do povědomí jako oblouku
od kořenů k novému zrodu*

LAŠSKA

Olga Szymanská

Zdeňovi Vilušovi I. Krulikovskému

Králi lašskému

v Hodoňovicích – 4. září 2020

Před několika lety, když se konaly legendární „Ondrášovské slavnosti“ v Janovicích, seznámil mě místní občan a můj spolupracovník Standa Kaděra s organizátorkou této akce paní Annou Dřevjanou s tím, že na pozvání na mých akcích vystoupí v lašském kroji a bude přednášet své básně i své „povídáčky“. Tak se i stalo a její lidové vyprávění slyšeli ve Frýdku-Místku, Palkovicích i jinde, jak ve školách, tak i na schůzích seniorů.

A nejen to, paní Dřevjaná byla známá tím, že v regionálních i okresních novinách se ocitly její, jak já říkám „Janovické klebety“, v „Ozvěnách“, „Těšínsku“ i jinde. Hovořil jsem s ní o tom, že by bylo dobré tyto vyprávěnky soustředit do jedné brožurky, což přijala s velkým nadšením, když jsem ji slíbil, že se toho ujmu. Tak se i stalo, téměř tři roky jsem sbíral, zapisoval a zpracovával do pěti brožur, která každá měla asi přes dvacet vyprávěnek. Ale paní Dřevjaná se již toho nedožila.

Trochu mě mrzelo, že její syn to nepokládal za vhodné literárně dát na veřejnost. Byl jsem totiž jednou přítomen setkání s jejím synem, který přijel se svou dcerkou k ní na návštěvu, což bylo v jedné restauraci ve Frýdlantě, kde dcerka z paměti vyprávěla její lidové básně. Na aplaus okolních hostů pan Dřevjaný nereagoval.

Před dvěma lety jsem se dozvěděl, že tyto legendární „Ondrášovské slavnosti“ se mají obnovit, a to mě přimělo k myšlence vydat, jak jsem je nazval „Janovické klebety“, tiskem, a proto jsem se obrátil na kulturní pracovníci obce Janovice, což kladně přijala a převzala originály. Ale k obnovení tradiční akce nedošlo, a tak jsem znovu uvažoval vydání, ale dozvěděl jsem se, že se nenašel sponzor, který by to finančně zajistil. Proto si tímto článkem dovoluji vyzvat osobnost nebo firmu, která by měla zájem zachovat naši lidovou moudrost v Pobeskydí tím, že vydání finančně zasponzoruje. Vyprávěnky jsou oživeny veselými perokresbami neznámého autora.

Pokud se druhá část slibu, kterou jsem dal za života paní Dřevjané naplní, budu velmi rád, že se pomohlo dobré věci.

Vilém Vlk

Objednali zme se pivo, vybrali idlo – maďarsky gulajš. Čekame a mudrujeme. Celkem potichy. Jirka mi pravi: „Zdeňku, měl by ses prohlásit nejen králem všech Lachů (věděl o mje všechno, aji to že mam ambice byt' lašským kralem), ale i Valachů, Vlachů a hlavně Olachů! A hned tady, půdu máš od Riga perfektně připravenou.“ Usmjal sem se, a než bys řek švec, přyšly ku nam obje servirky a nisly nam nienem pivo, ale aji dvě pořadne pulky (štamprle) koňaku. „My jsme si nic neobjednali, chtěli jsme jen pivo...“ „To je od toho stola.“ Ukazala čišnica na mladu partyju. „Chceme vám pripít'...!“ Usmjali se všecy na mje. Jirka hnedky na to: „Zdeňo, už je to tady, už tě uznali!“ Eště že zme mjeli odpoledňa koncert, něvim jak by to dopadlo. Všecy se předbihali nam cosik poručit', fotili se se mnu, aji šumnu romsku děvuchu mi nabídli... Ja, eště, že byl ten koncert, eště že sem odolal. Bo mohlo byt' se mnu zle.

Velitel roty Měkyš mjel divne manyry. Rad popijal z muzykantami v hospodě U Tří lilí, kera byla naprotiva AUŽu. Byli to hlavně naši mazacy. Dyž se blížila večerka, tak eště synkum poručil chodničkovu, pravil im, ať v klidečku popijaju, dyž je s nima. Potem se tichutko vytratil do kasarni, a jak se syncy vracali z putyky, tak je načapal a něchal zavřít'. Už to mjeli za par, byl konč května, do cyvila se šlo 30. června. Poněkeři vyfasovali aji tyděň, či dva ostrych...

Nale přišel děň odplaty. Byl už skorem posledni slavnostni koncert, bylo to v Přybrami, v divadle. Ten děň byl slavnostni hlavně pro Měkyša. Rano byl povyšeny na nadpraporu. Pořídil se fungel novu uniformu, na ni už aji nove vyložky, kere mjely jednu hvězdu navíc. Zařil jak ten mjesyček, od rana to furt s kajkerym zapijal. A nased s nami do autobusa, že pojedě do Přybrami tež.

V Přybrami bylo v sale vela ludi – cyvilistuv, aji vojakuv. Same šarže, aji z vychodniho Německa, hromsky vysoke. Dyrygent mavnul taktovku, muzyka zpusila a ja přykvačil před nastupeny zbor. Naraz dolu v orchestrýšťu se mezy muzykantami cosik robilo. Do orchestrýšta se dopotacal Měkyš, zrubany jak zakon kaže. Postavil se vedle dyrygenta a začnul tak jak on mavať rukama. V tym se mu urobilo zle a hodil před orchester šavlu. Potem sam zkolaboval – pad na zem jak mrtvola...

Byla pauza, všecy se začli prochazat' v tym foajeru, dyž se tam cosik stalo divného. Zastavil mje načelnik Štolba: „Nevíte, co se tam děje?“ Šli zme se tam podivat', tuž to, co zme uviděli, překonalo všechno. Uprostředka foajera byl divadelni katafalek a na nim truhla. A v te truhle ležel ztuhle Měkyš!

My zme Ostravjacy

(pokračování podzim 2020)

Zpomínal sem minule Riga. Křesním menem Jozef. Byl z Nitry, dobry bubeník. Hlavně na bigbit. Škole něměl, nale bubnovalo mu to. Končila mu vojna (byl to muj mazak, jak se pravi), chystal se na vesele, či svadbu. Něvjesta něbyla lecjaka – byla to šumna a hlavně hromsky bohata děvucha. Otěcko mjeli kajsik v Mnichově velký hotel. Jozef ju po cely čas balamuntl, že je Ital – Giuseppe Rigo, tak se představoval. Před odjezdem na sobáš přišel za mnou pro radu. Měl ku mně důvěru, byl sem starší a pravili mi (hlavně Ostravjacy) Baron. On se to vyložil po svojimu... „Ty, barone, porad' mi, čo mam robiť. Viš, bojím sa, že na ten sobáš pridě do Německa moja rodina, no jak se ta naša cyganska banda ožere a začně robiť bordel, tak to praskně, že nenisom žádný Ital, ale Rom...“ Hnedky sem mjel radu: „Nic se něbuj, synku, dyž přyjedu a budu řadiť, tuž se vymluv, že su to přybuzni ze Sycili-je!“ Jozef-Giuseppe pokyval hlavu a odjechal... Za par dňuv se vrátil, potkal mně před kasárnami, a na cely Pohořelec hulakal: „Barone, barone, tys mě fajně poradil. Stalo se, jak sem ti hovoril, banda prišla, začla robiť brajgel, ja na to, ako si mi pravil, že su ze Sicilije... A zožrali to aji z navijákom! Všeci je fotili, natáčali na video, no čo mam povedať!“ Od tej chvíle sem v nim mjel nejvděčnějšyho kamoškoša...

Za dva tydne zme jeli na zajezd zrovna do Nitry, Jozef už byl v cyvilu, zrovna tam navštívil svoje rodne. Ubytovali zme se v hotelu Zobor, slunko svitilo, tuž sem se řek, že se vyjdu ven projit'. Před hotelem byla velka romska banda, uprostředka mezy nima bily mercedes a před nim v eště bělejšym kvadru Rigo a hulakal směrem ku mně na celu Nitru: „To je on, to je baron, muj nejlepší kamoškoš!!!“ Take uvitani němjel ani jejich kral. Druheho dňa v poledně sem vyrazil z Jirku Bulisem do Pivovarske hospody, keru nam včera Jozef doporučil. Byla to taka dlouha nudla v suterene. Mistni ji pravili „Potkaň“... Vešli zme dnu, šlo se tam po schodach jak do tēmnice. V předku byl vyčap a stali tam sami Romovja. Druha izba byla už ze stolami, seděli tam aji Gadžovja. „Hladatě jedáleň? Ta je až vo zadku!“ Oslovil nas čašnik. Idelňa byla bila ako lalija. Čisto, stoly z bilymi ubrusami a k temu dvě šumne, mlaďučke romske čišnice. Kromje nas tam eště u jedneho stola seděla partyja mladych – dvě děvuchy a dva mladí, fajnovo ohaknuti chlopi. „To ten baron.“ Špitnul gdosik.

Král a senátor v přátelské besedě:

Všichni jsme Laši

„To bylo tak,“ říká úvodem čerstvý pětasedmdesátník **Zdeněk Krulíkovský**, alias lašský král Zdeňka Viluš První. „Před několika lety jsem se seznámil s naším senátorem panem Ing. Jiřím Carbolem. Bylo to na Folklorním bále v Paskově, který jsem tehdy coby představitel Lašského království zahájil zpěvem Lašské hymny. Sympatický dlouhán mne oslovil, že by se chtěl se mnou rád seznámit, a že ho velmi zajímá činnost našeho společenství, které se stará o obrození lašského regionu. Slovo dalo slovo - ale jen u slov nezůstalo. Vznikla spolupráce a z ní i tato beseda pro Lašský dostavník.“

Senátor **Jiří Carbol**: „Já jsem „synek“ z Dobré a tam mají lidé k folkloru blízko. Ovšem vážněji jsem se s folklorem setkal po nástupu do funkce náměstka hejtmána kraje, kdy jsem měl na starosti mimo jiné taky oblast kultury. V té době jsem zjistil, že v Moravskoslezském kraji žije folklorismem spousta nadšenců, zapálených do oživování a udržování tradičních lidových zvyků, písní a tanců. A od té doby mne s mírnými přestávkami folklor doprovází stále. Nyní jsem v úzkém kontaktu s několika soubory, mezi něž patří seskupení Gigula, právě s lašským králem Zdeňkem Krulíkovským. Osobně folkloru velmi fandím a věřím, že ani v současné těžké době nezahyne.“

Zdeněk Krulíkovský: „Lašské království vzniklo v roce 1987 jako volné sdružení. V roce 2011 jsme začali vydávat čtvrtletník Lašský dostavník a k tomu už jsme potřebovali založit právní subjekt. Zvlášť po trapných hádkách a soudech o Valašské království, které byl nucen absolvovat Bolek Polívka. V těch nechutných tahanicích byla podstatou komerční záležitost, ale nám od samotného počátku nejde o komerci, nýbrž o celoregionální osvětu, jak na slezské, tak i na moravské straně. Lašský dostavník dodáváme do více než třiceti míst v regionu, od Starého Jičína až po Mosty u Jablunkova. Takže je to ojedinelý časopis nejen v kraji, ale i v republice. A dodáváme ho bezplatně, sháníme na to sponzory – a jedním z těch významných je právě pan senátor.“

Jiří Carbol: „Ano, hned zpočátku spolupráce jsme se domluvili, že budu podporovat vydávání Lašského dostavníku i další způsoby propagace. Letos v létě se například naskytla možnost vyjet do Prahy na

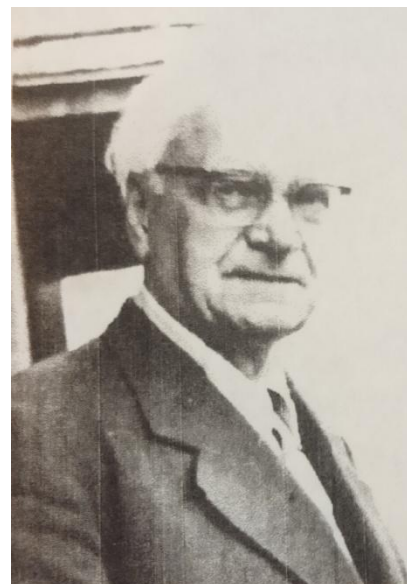
folklorní odpoledne v Senátu, pod názvem Krojované slavnosti.

Za jeden den se tam představilo asi patnáct souborů. Z mého obvodu to byl dětský soubor Paskovjanek – s nímž jsem se také ukázal v kroji, i se svojí ženou Annou, a za Lašské království jste tam byl vy, s už zmíněným souborem Gigula.“

Zdeněk Krulíkovský: „Každá taková akce samozřejmě znamená nezapomenutelné zážitky, ovšem musím dodat, že my sdružujeme nejen folkloristy, ale i literáty, výtvarníky, muzikanty a všechny příznivce obrody Lašska. Jako království máme svůj znak, zástavu, korouhev. Doma mi někdy dcery (mám čtyři) říkají „tatínku králi“, mám královský městský i zbojnický kroj, jenže nic z toho neděláme samoučelně. Cílem všech těch akcí je právě osvěta – a forma království tomu hodně pomohla. Že ta osvěta je zapotřebí, to mohu dokázat například tím, že když jsem se v roce 1991 ptal studentů Janáčkovy konzervatoře v Ostravě, kde se narodil Leoš Janáček, jenom jeden ze všech věděl, že na Hukvaldech. Ale umístil je k Brnu. A na otázku, kterou jsem položil žákům základní školy v Janovicích, který zbojník pocházel z jejich obce, odpověděl jediný chlapec, že Robin Hood – Ondráše neznal nikdo.“

Jiří Carbol: „V našem kraji žila a žije řada významných lidí, ale znalosti o nich, a vlastně kořeny k tomuto kraji, se mezi lidmi vytrácejí. Ona je to mimo jiné otázka rodiny (k čemu jsou děti vedeny) a kantorů (jak přitažlivě umí učit). Společnost se buduje odspodu, bez základů držet nebude. Proto musíme podchytit vzdělávání dětí už od prvních tříd. Dnes je doba samozřejmě jiná, než byla doba našeho mládí, žáci mají k dispozici úplně jiné technické prostředky, než jsme měli my. Proto jsme přišli mimo jiné s programem: Každému prvňáčkovi tablet zdarma. A zároveň hodlám osobně podporovat tak osvětové projekty, jako je ten Váš. Ostatně, jak řekl Leoš Janáček: Držím se kořenů života našeho lidu, proto rostu, nepodlehnu.“

Zdeněk Krulíkovský: „Ano, tímto heslem se řídím i já. Lachem je každý, kdo mluví rychle, kratko a praví „kaj“... Na Hrčavě při Cyrilometodějské pouti jsem řekl, že všichni jsme Laši, akorát politika nás rozdělila na Čechy, Poláky a Slováky – a sklídl jsem bouřlivý souhlas. Velké Lašsko je totiž od Krkonoš až k pramenům Sanu. Už před lety jsem prohlásil, že ho projdu pěšky se svou družinou celé. Předloni jsme šli například z Lysé na Praděd: Pradědem Lašské království u nás na západě končí, dál už je Haná. Plánů máme hodně, ovšem ještě jednou chci zdůraznit, že u nás nejde o komerci. Jde nám především o osvětu a obrodu lašského regionu.

Bohumil Marek

Fran Směja

ŠUSTÍCÍ LISTÍ

Šustící listí jsme si jisti
že brzy nastane chvění
takové brnkání na struny
než opus se rozezná

jako když chtivý kůň
volá ti nasedni
než se hříva rozevlaje

pak můžeš se ji chytit
a cválat než začnou
hvězdy svítit

potom tě pohltí
magické obrazce
byť jsi byl daleko
blížíš se ku lásce.

Bohumír Vidura

Literáte z Bašky

Každá obec v našem Pobeskydí se může chlubit tím, že se v jejich zdech buď narodily nebo v ní pobývaly po nějaký čas významné osobnosti ať již z literárního či společenského nebo sportovního světa.

Obec Baška byla působištěm dvěma spisovatelům či básníkům: „*Kdo chce chovat v placu kury, něsmi něchat v plotě d'ury*“. Kolikrát jsme v minulosti slýchávali na různých besídkách tyto básně ze sbírky „Pletky“ od rutinovaného básníka **Franě Směji**. Pocházel sice ze Suchých Lazců u Opavy, ale část života prožil zde v Bašce. Měl krutý život jako učitel v létech předválečných, a to ve Slezské Ostravě, v Raškovicích a nejdéle v Bašce u Frýdku, celkem 5 let. Tam byl pro své přesvědčení a odbojovou činnost v r. 1941 zatčen gestapem a vězněn ve Vratislavi, kde byl nato rok u německého soudu v Ostravě odsouzen k jednoročnímu trestu. Pak byl propuštěn ze školských služeb.

S ním jsem se seznámil po revoluci na několika besedách, jak v Bašce, tak i ve Frýdku-Místku, kde posluchačům všech věkových kategorií přednášel své „Pletky“ ve slezském nářečí. Mě zcela zaujala doba jeho přátelství s básníkem Petrem Bezručem, kterého považoval za svůj vzor. Na památku mi věnoval svůj román „Jidáš“, který pojednával o německém útisku občanů na Hlučínsku, které dobře znal...

Druhým literátem v Bašce byl **Bohumil Marek**, rodák z Dolních Bludovic na Těšínsku. Rozhodl se rovněž pro učitelskou dráhu, ale po vykonání vojenské služby pracoval v dolech, v kamenolomu i v zemědělství, ale od r. 1926 pracoval na poště, kde setrval až do důchodu.

Po celý svůj život psal do novin a časopisů a pak vznikaly jeho první básně, kdy čerpal náměty ze svých cest po Moravě, Slovensku a také v sousední Lužici. Mnohé z básní jsou o nich, jako „Šlunzok zpivo“.

S ním mě seznámil literát Joža Vochala na svých setkáních v Římských Lázních ve Frýdku a častokrát jsem jej navštívil v Bašce, kde mi vyprávěl o setkáních s Bezručem v jeho srubu na Ostravici. A nejen to, ale když Marek poznal, že se zajímám o literáty a historickou minulost Slezska, zval mě na své besedy u Dominika Drobiše ve Frýdku, který byl v té době okresním školním inspektorem. Oba mi byli vzorem v získávání vědomostí a znalostí kultury v Pobeskydí.

Nikdy na ně nezapomenu.

Vilém Vlk

Jiří Carbol: „Je evidentní, že máte neskutečný záběr, hodně nastudováno, jste agilní a děláte hodně akcí. Jsem rád, že má Lašsko takového krále, protože sám sázím na poctivost a píli. Pečení holubi nelítají, člověk se musí snažit, být zodpovědný vůči sobě, pak i vůči společnosti.“

A co se týká vašich pochodů a výslapů, zatím jsem na ně neměl odvahu. Ale mám plán – příští rok si kupuji francovku a nohy namažu... Takže se určitě ještě uvidíme. Rád jsem s Vámi besedoval.“

Zdeněk Krulíkovský: „Já taky. Tak někdy příště.“

Jiří Muladi

Gratulace k jubileu od Ing. Jiřího Carbola (foto J. Muladi)

4. 9. - král a Hanka Jamrozová (foto L. Krulikovský)

4. 9. - Martin Chodúr gratuluje lašskému králi (foto L. Krulikovský)

4. 9. – L. Gorecká, král a H. Jamrozová (foto L. Krulikovský)

4. 9. – tři zbujníci – král, M. Chodúr a L. Pastorek (foto M. Fajkus)